

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka ve věci **žalobce: Myslivecké sdružení Lipoltice, 533 12 Lipoltice, adresa pro doručování Ing. František Novák, Hradištská 242, 533 53 Pardubice-Ohrazenice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, za účasti: Václav Stome – Lesy, s.r.o., se sídlem Litošice 1, 535 01 Přelouč, IČ: 48584436, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2011, č.j. 45140/2011/OŽPZ/Ja,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný n e m á právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobci s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.7.2011, č.j. 45140/2011/OŽPZ/Ja, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.4.2011, č.j. MUPC/5775/2011/OŽP/NF, kterým podle § 31 odst. 1 zákona číslo 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), nebyla povolena změna honiteb vyrovnáním hranic nebo výměnou honebních pozemků mezi honitbami Lipoltice a Litošice.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náhrady nákladů soudního řízení s odůvodněním, že došlo k porušení zákona o myslivosti, neboť oba správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly ust. § 31 odst. 1 tohoto zákona. K tomuto tvrzení žalobce uvedl

podrobnou argumentaci, kterou soud rozčlenil pro přehlednost do následujících žalobních bodů:

1. V celém řízení se jedná o změnu hranice podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Městský úřad měl žádost žalobce zamítnout, nikoliv rozhodnout o nepovolení změny honitby vyrovnáním hranic.
2. Městský úřad své rozhodnutí opřel mimo jiné o dopis Okresního úřadu Pardubice (dále jen „OÚ“) ze dne 11.12.2002, č.j. RŽP/21204/2002/LI, jímž OÚ potvrzuje přijetí oznámení o uvedení honebního společenstva a honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Toto sdělení podle správních orgánů způsobilo změnu hranic honitby řádně uznané rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti v roce 1993. Žalobce má však zato, že sdělení o třech větách nelze považovat za rozhodnutí, pokud ano, jednalo by se v důsledku závažných vad o paakt, který není schopen vyvolat žádné právní následky. Honitba žalobce je uznaná od roku 1993, nikdy nebylo pochyb o tom, že se v ní dá řádně myslivecky hospodařit. Žalobce v roce 2003 oznámil podle § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, že honitba je v souladu se zákonem o myslivosti, honební společenstvo přijalo nové stanovy a zvolilo orgány, tedy žalobce splnil zákonnou povinnost přijmout stanovy a uvést orgány do souladu se zákonem o myslivosti. Podle správních orgánů však nelze po „transformaci“ odkazovat na rozhodnutí z roku 1993, neboť je neplatné.
3. Správní orgány odkazují na rozhodnutí městského úřadu o zařazení honitby do jakostních tříd a určení stavů zvěře, dohodu mezi honebními společenstvy a oznámení HS Lipoltice o odstoupení od dohody. Žalobce je přesvědčen, že ani rozhodnutí, ani žádná dohoda, resp. odstoupení od ní, nemůže nic změnit na hranici honitby, když hranice lze upravit jen rozhodnutím dle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Žádný správní orgán nevydal rozhodnutí o změně honitby Lipoltice, tedy nezměnil rozhodnutí o uznání honitby Lipoltice č.j. RŽP/380/93/SO ze dne 22.2.1993 a rozhodnutí č.j. RŽP/12351/2002/LI ze dne 28.6.2002, tedy ani hranice honitby dle těchto rozhodnutí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 29.12.2011, kterým ji navrhl zamítnout s tím, že napadené rozhodnutí „bylo vydáno v souladu se zákonem o myslivosti a správním řádem“.

Žalovaný především zdůraznil, že žaloba se shoduje s odvoláním MS Lipoltice ze dne 27.4.2011, proto je jeho argumentace shodná s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že je třeba se zabývat aktuálním stavem honiteb, tedy veškerými správními akty souvisejícími s tvorbou obou honiteb. Rovněž je třeba brát v úvahu též řízení o žádosti o změnu hranic mezi honitbami Jankovice-Lipoltice a Jankovice-Litošice tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování o shodných či podobných případech. Výsledkem dokazování bylo, že honitby Lipoltice a Litošice byly již dříve uvedeny do souladu podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti v hranicích, o které HS Lipoltice a HS Litošice žádají. Honitby tedy změnily společné hranice tak, že žádost o změnu je bezpředmětná, neboť tato byla provedena již v roce 2003. Ve vztahu k oznámení o souladu HS Lipoltice a HS Litošice a obou honiteb s novým zákonem o myslivosti bylo OÚ vydáno opatření, včetně potvrzení o přijetí dokumentů. Spolu s rozhodnutími městského úřadu o zařazení honiteb do jakostních tříd a určení stavů zvěře tak byly obě honitby uvedeny do souladu se zákonem o myslivosti. Mezi oběma držiteli honiteb došlo k dohodě o změně společné hranice honiteb Lipoltice a Litošice, přičemž dohoda pak byla součástí příslušného oznámení podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Kroky OÚ a městského úřadu na přelomu roku 2002 a 2003 tak měly za následek provedení změn hranic honiteb tak, jak byly navrhovány držiteli honiteb v oznámeních podle

citovaného ust. § 69 odst. 1. Transformace honiteb tedy proběhla na základě oznámení a následného potvrzení OÚ, doložených příslušnými podklady, zejména stanovami HS, smlouvou o nájmu honitby, seznamem členů HS, zápisy z valné hromady HS, rejstříkem HS, mapovým podkladem se zákresem hranic honitby, dohodou o průběhu společných hranic. Proces uvedení honiteb do souladu se zákonem o myslivosti byl pak zakončen pravomocnými rozhodnutími o zařazení honiteb do jakostních tříd a určení stavů zvěře. OÚ Pardubice a městský úřad respektovaly dohody HS, přičemž platnost dohod o změně hranic přísluší zkoumat pouze soudu v občanskoprávním řízení. Jednostranné odstoupení od dohody ze strany HS Lipoltice není důvodem ke změně hranic honiteb, veškeré lhůty k přezkoumání pravomocných rozhodnutí a dalších správních úkonů učiněných OÚ a městským úřadem v procesu uvádění honiteb Lipoltice a Litošice do souladu se zákonem o myslivosti dané správním řádem již uplynuly.

Městský úřad mohl v souladu s § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona o myslivosti rozhodnout pouze o povolení či nepovolení změny hranic honiteb, zamítnutí žádosti mu tento zákon neumožňuje.

Městský úřad se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval povahou jednotlivých úkonů správních orgánů a též držitelů honiteb, jejich dopadem na změnu hranic honiteb v roce 2003 a žalovaný se s ním ztotožňuje a na toto odůvodnění odkazuje.

Skutkově shodné řízení již dříve probíhalo o žádosti o změnu hranic honiteb Jankovice a Lipoltice, kdy městský úřad nepovolil změnu hranic rozhodnutím ze dne 10.3.2009 a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 27.7.2009. HS podala dne 2.10.2009 na Ministerstvo zemědělství podnět k přezkumnému řízení, který byl odložen, neboť ministerstvem nebyl shledán důvod pro postup podle § 97 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo v písemnosti ze dne 19.3.2010 mimo jiné potvrdilo právní názor žalovaného, že žádost o změnu hranic honiteb je bezpředmětná, neboť ke změně došlo v procesu transformace v roce 2002 a 2003.

Osoba zúčastněná na řízení se k meritu věci nevyjádřila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, když oba účastníci s tímto souhlasili (žalobce výslovně podáním ze dne 8.11.2011 a žalovaný konkludentně, neboť na výzvu, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, ve lhůtě do dvou týdnů nereagoval, ač byl poučen, že v takovém případě bude mít soud zato, že s navrženým postupem souhlasí). Soud přitom v souladu s § 75 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 26.7.2011, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé

je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8.3.2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který se sice vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž u jednotlivých bodů dospěl k níže uvedeným závěrům:

Ze správního spisu soud zjistil, že žaloba se zcela shoduje s odvoláním podaným společně žalobcem a Honebním společenstvem Lipoltice proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. důvodnosti jednotlivých žalobních bodů, je proto podstatné, jakým způsobem se s námitkami vypořádal v rámci rozhodování o odvolání žalovaný coby správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku jak v odvolání, tak i v žalobě, nemůže soud ve správním soudnictví v takovém případě zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Krajský soud se tedy musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitok se shora vymezenými žalobními body.

Ad 1.

K této námitce se žalovaný vyjádřil na stranách 4 a 5 svého rozhodnutí následovně: „...krajský úřad uvádí, že z ustanovení § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona o myslivosti je zřejmé, že MěÚ Přelouč mohl rozhodovat pouze o tom, zda změnu hranic honiteb povolí, nebo nepovolí. MěÚ Přelouč v přezkoumávaném řízení rozhodoval o merituu věci a nikoliv o zamítnutí žádosti, což mu ani zákon o myslivosti neumožňuje. Ostatně sami odvolatelé zároveň dodávají, že z výroku je zřejmé, že byla žádost HS Lipoltice a HS Litošice zamítnuta. V tomto bodě je tedy odvolání nedůvodné.“

K tomuto soud pouze pro úplnost dodává:

Ustanovení § 31 zákona o myslivosti upravuje „změnu a zánik honiteb“ a ve vztahu ke změně honitby skutečně hovoří toliko o povolení či nepovolení změny (viz odst. 1 a 3 daného ustanovení). Správní orgán tedy při aplikaci daného ustanovení postupuje správně, pokud ve výroku rozhodne tak, že změnu honitby povoluje, resp. nepovoluje. V této věci správní orgán I. stupně věcně přezkoumal společný návrh HS Lipoltice a HS Litošice ze dne 21.11.2008 (městskému úřadu doručen dne 9.12.2008) na změnu hranice tak, že „společná hranice honitby Lipoltice a Litošice se mění dle § 31 odstavce 1 zákona o myslivosti. Nová společná hranice mezi honitbou Lipoltice a Litošice je vedena takto: polní cesta Husinec – Sovolusky, silnice Sovolusky – Sovoluská Lhota – Pelechov“, dospěl k závěru (na základě řady shromážděných podkladů), že navrhovaná hranice již ve skutečnosti existuje a tedy není dán důvod pro povolení změny, a následně změnu nepovolil.

Žalobce v žalobě pouze zopakoval svůj nesouhlas s výrokem prvoinstančního rozhodnutí, který vyjádřil již v podaném odvolání, opětovně uvedl, že jeho žádost měla být zamítnuta, ovšem proti odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jak je ocitováno výše, neuvedl žádnou konkrétní protiargumentaci. Nesdělil, z jakých konkrétních důvodů považuje za nesprávné, že městský úřad rozhodl o nepovolení změny honitby a nikoliv o zamítnutí

společného návrhu HS Lipoltice a HS Litošice. Soud sám pak není povinen za žalobce vyhledávat argumenty proti žalovanému rozhodnutí, naopak, je na žalobci, aby v případě nesouhlasu s odůvodněním, předestřeným žalovaným v jeho rozhodnutí, uvedl konkrétní argumenty proti tomuto odůvodnění. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod shledal nedůvodným.

Ad 2. a 3.

K námitkám obsaženým v obou těchto žalobních bodech žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „Touto problematikou se MěÚ Přelouč podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vycházel ze současného stavu hranic honiteb Lipoltice a Litošice, a to za použití předchozích, chronologicky seřazených správních aktů, spojených s tvorbou a zejména pak s „transformací“ obou honiteb. Posuzoval význam jednotlivých úkonů orgánu státní správy myslivosti i držitelů těchto honiteb v jejich souvislostech a v dopadu na změnu hranic obou honiteb v procesu „transformace“ v roce 2003. Krajský úřad souhlasí s tím, jak tuto otázku MěÚ Přelouč v rozhodnutí vyřešil. Protože je tato problematika dostatečně popsána v odůvodnění naříkaného rozhodnutí, krajský úřad považuje za nadbytečné znovu popisovat celou úvahu MěÚ Přelouč.“ Přes toto konstatování na stranách 3 a 4 žalovaný zároveň poměrně podrobně shrnul argumentaci správního orgánu I. stupně, vyslovil s jeho názorem souhlas a dodal některé své vlastní úvahy. I v případě, že by tak neučinil, však jeho odkaz na prvoinstanční rozhodnutí ob stojí, neboť městský úřad v něm skutečně podrobně na stranách 5 až 8 odůvodňuje svůj závěr, že hranice, tak jak byla navržena, již ve skutečnosti mezi oběma honitbami existuje a tedy není důvod rozhodovat o změně podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, resp. že ke změně došlo na základě oznámení HS Lipoltice a HS Litošice podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, potvrzení o přijetí těchto oznámení tehdejší OÚ ze dne 11.12.2002 a ze dne 29.11.2002 a rozhodnutí o zařazení honitby do jakostních tříd a určení minimálních a normovaných stavů zvěře ze dne 5.3.2003 a ze dne 5.5.2003. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří materiálně jeden celek a tedy odkaz bez obsáhlého opakování již vyřčených úvah je zcela namístě. Ostatně správnost takového postupu potvrzuje i judikatura NSS, jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 2.7.2007 č.j. 4 As 11/2006-86 („...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u

přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“).

Jak již bylo zmíněno, městský úřad se na stranách 5 až 8 svého rozhodnutí obsáhle věnoval historii obou honiteb (Lipoltice a Litošice) a HS Lipoltice a HS Litošice od roku 1993 až do doby podání společného návrhu obou HS na změnu hranice, kdy uvedl konkrétní podklady, z nichž vycházel, a konkrétní úvahy, jimiž je hodnotil. Mimo jiné konstatoval, že: „Ve vztahu k přechodnému ustanovení § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti podalo HS Lipoltice dne 28.11.2002 Oznámení o souladu honebního společenstva se zákonem o myslivosti a téhož dne rovněž Oznámení o souladu honitby se zákonem o myslivosti, Okresním úřadem v Pardubicích evidováno pod č.j. RŽP/21204/2002, a to s přílohami odůvodňujícími navrženou změnu honitby, která nastala vyrovnaním hranice a aktualizací pozemků v honitbě tak, aby odpovídala účinnému zákonu o myslivosti. Těmito přílohami tak byly mimo jiné dohody s honebními společenstvy o společných hranicích a mapový podklad znázorňující dohodnuté hranice. Zároveň byla uvedena nově navržená výměra honitby, která po vyrovnaní hranic a aktualizaci činila 2307 ha.... V souvislosti s předloženými dohodami tak byla navržena vyjma změny hranice mezi honitbou Lipoltice a Jankovice i změna dotýkající se současného řízení, tj. změna mezi honitbou Lipoltice a Litošice v popisu korespondujícím s nově navrženým stavem hranice uvedeným spolu s mapovým zákresem v žádosti ze dne 9.12.2008. Dohodou uzavřenou dne 9.11.2002 byla smluvně stanovena hranice, jež byla akceptována oběma stranami, tzn. HS Litošice a HS Lipoltice, a definována tímto popisem: Hranice je vymezena silnicí Husinec – Sovolusky – Sovoluská Lhota – Pelechov. Společná hranice končí na křižovatce silnic Sovoluská Lhota – Pelechov, Pelechov – Seník. Obě změny pak byly součástí celkového popisu hranice honitby Lipoltice, která tvořila nedílnou součást oznámení o uvedení honitby Lipoltice do souladu se zákonem o myslivosti. V návaznosti na oznámení Honebního společenstva Lipoltice potvrdil Okresní úřad v Pardubicích dne 11.12.2002. č.j. RŽP/21204/2002/LI, přijetí těchto podání, přičemž předmětné dohody se staly součástí rozhodnutí o zařazení honitby do jakostních tříd a určení minimálních a normovaných stavů zvěře vydaného pod č.j. OŽP/962/124/03/KJ MěÚ Přelouč, odborem životního prostředí, dne 5.3.2003, s nabytím právní moci dne 6.3.2003.“

Ve vztahu k honitbě Litošice a HS Litošice pak městský úřad uvedl: „Dne 29.11.2002 Okresní úřad v Pardubicích, na základě ustavující valné hromady HS Litošice konané dne 5.11.2002, provedl zápis do evidence honebních společenstev dle § 19, 20 a 28 zákona o myslivosti pod č.j. RŽP/21336/2002/LI. Téhož dne, tj. 29.11.2002, pod č.j. RŽP/21336/2002/LI rovněž potvrdil uvedení HS Litošice a honitby Litošice do souladu se zákonem o myslivosti, a to na základě Oznámení o souladu honebního společenstva se zákonem o myslivosti ze dne 5.11.2002 a Oznámení o souladu honitby se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ze dne 19.11.2002. V návaznosti na tyto kroky vydal OSSM (orgán státní správy myslivosti – poznámka soudu) rozhodnutí o zařazení honitby do jakostních tříd a určení minimálních a normovaných stavů zvěře ze dne 5.3.2003, č.j. OŽP/797/95/03/KJ, které bylo na základě dohody o změně honitby, navrácení k původnímu stavu hranice dle přiloženého mapového zákresu, uzavřené mezi HS Litošice a HS Horušice dne 24.4.2003 nahrazeno novým rozhodnutím v téže věci, a to rozhodnutím č.j. OŽP/1636/03/KJ ze dne 5.5.2003. Rovněž v případě uvádění honitby Litošice do souladu se zákonem o myslivosti došlo ke změně části hranic honitby, kdy mezi HS Litošice a HS Lipoltice byla uzavřena dohoda ze dne 9.11.2002, jejíž přílohu tvořil mapový zákres a popis

myslivecké hranice téhož znění jako v případě oznámení o uvedení honitby Lipoltice do souladu se zákonem o myslivosti.“

Dále pak městský úřad ocitoval znění ust. § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti s tím, že v rámci „transformace“ honiteb měla být oznámení o uvedení honiteb do souladu se zákonem o myslivosti posuzována podle obsahu, tedy jako návrh na zahájení řízení, a mělo být o nich rozhodnuto rozhodnutím se všemi náležitostmi. Dále pak vyslovil názor, že ve skutečnosti proces „transformace“ mohl proběhnout různou formou, ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti nezakazovalo provedení změny honitby tak, aby odpovídala obecným zásadám tvorby honiteb uvedeným v § 17, a tedy veškeré kroky učiněné Okresním úřadem v Pardubicích a posléze městským úřadem je třeba považovat za vedoucí k provedení změn dle citovaných Oznámení o souladu honiteb.

Konečně pak městský úřad vyslovil, že v obecné rovině k vydaným rozhodnutím lze říci, že ani případné vady nezpůsobují jejich neúčinnost, neboť u správních aktů se uplatňuje tzv. předpoklad správnosti aktu, který znamená, že určité právní vady samy o sobě nezakládají neplatnost správního aktu. I vadný správní akt má právní účinky jako správní akt bezvadný a je ho nutné považovat za správný a závazný, dokud jej správní orgán, popř. jiný státní orgán nezruší nebo nezmění. V daném případě byla rozhodnutí respektována všemi stranami, navíc u nich již uběhla i tříletá prekluzivní lhůta k jejich přezkoumání. Na rozhodnutí z roku 1993 není možné se odkazovat, neboť tato již nenaplňují podmínky zákona o myslivosti a bez podaného návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem, a tedy bez transformace, by honitby a honební společenstva k 31.3.2003 ze zákona zanikly.

Již jen z uvedených citací je zřejmé, že městský úřad se zabíral věcí velmi podrobně a z jeho rozhodnutí zcela zřetelně vyplývá, že za rozhodující považoval oznámení o souladu honiteb se zákonem o myslivosti, včetně jejich příloh, zejména pak dohody o společných hranicích honiteb ze dne 9.11.2002, následné potvrzení o přijetí těchto oznámení vyhotovené OÚ a rozhodnutí o zařazení honitby do jakostních tříd a určení minimálních a normovaných stavů zvěře, když tyto jsou důkazem o existenci společné hranice honiteb Lipoltice a Litošice v té podobě, která je navrhována společným návrhem HS Lipoltice a HS Litošice ze dne 21.11.2008.

Žalobce v žalobě toliko zopakoval své odvolací námitky, aniž by proti argumentaci žalovaného (jak již bylo řečeno, žalovaný mohl odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožnil a toto řešilo i námitky žalobce) uvedl nějakou konkrétní protiargumentaci, sdělil důvody, proč se žalovaným nesouhlasí, jaké konkrétní důvody má. V tomto směru soud opětovně poukazuje na již zmíněný (v bodě ad 1.) rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008-78, týkající se míry konkrétnosti, resp. obecnosti žalobních bodů a z ní plynoucí míry konkrétnosti (obecnosti) soudní argumentace. Soud proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a pouze pro úplnost dodává:

Pokud žalobce namítá, že změna honitby se může udát pouze na základě rozhodnutí vydaného podle § 31 odst. 1 zákona o myslivosti a že takovým rozhodnutím není potvrzení o přijetí oznámení o souladu honiteb vydané OÚ dne 11.12.2002 a dne 29.11.2002, lze se s ním ztotožnit pouze částečně. Ano, je pravdou, že v současné době lze podle zákona o myslivosti změnit honitbu toliko postupem podle § 31 odst. 1, tedy vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření a povolí-li změnu vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků OSSM. Správní orgán však musí před každým rozhodnutím o návrhu na povolení změny honitby nejprve zjistit, v jaké podobě honitba existuje. V dané věci tedy městský úřad správně shromáždil podklady z minulých období a zkoumal, jaká je současná hranice honiteb

Lipoltice a Litošice. Nutně se musel zabírat též listinami vztahujícími se k procesu „transformace“, tedy k období, kdy dosavadní zákon o myslivosti č. 23/1962 Sb. byl nahrazen současným zákonem o myslivosti č. 449/2001 Sb. Tento v § 69 mimo jiné stanoví pravidla pro zachování dosavadních honiteb a honebních společenstev. Podle odst. 1: „Honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.“ Pravidla pro to, jak naložit s takovým návrhem, zákon o myslivosti nestanovil, proto mohlo dojít k tomu, že OÚ po seznámení se s oznámením o souladu honitby toliko potvrdil přijetí oznámení, tedy nevydal formálně bezvadné rozhodnutí o tom, že honitba je v souladu se zákonem o myslivosti. I takovéto potvrzení je však třeba považovat za rozhodnutí, třebaže nesplňuje všechny formální náležitosti, neboť je třeba na něj pohlížet především z materiálního hlediska, tedy z toho pohledu, zda je schopné nějakým způsobem zasáhnout právní sféru adresáta, tj. způsobit vznik, změnu či zánik práv či povinností na jeho straně. K výkladu pojmu rozhodnutí pro účely soudního přezkumu správních aktů existuje četná judikatura Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“) a NSS. Ještě před nabytím účinnosti s.ř.s. ÚS judikoval, byť pouze formou usnesení, že není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo že případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového „rozhodnutí“ (viz blíže usnesení ÚS ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). NSS se bližšímu osvětlení obsahu a rozsahu pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ve své dosavadní rozhodovací praxi vyjádřil již několikrát, přičemž je zjevné, že primární úlohu při posouzení, zda ten který správní úkon naplňuje materiální charakteristiku rozhodnutí, sehrává vždy skutkový kontext konkrétního případu. V své předchozí judikatuře NSS vícekrát dovodil, že přípisy či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí (tj. úkony méně formální či úplně neformální), mohou být za určitých okolností posuzovány jako materiální rozhodnutí dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 24. května 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, blíže www.nssoud.cz). V některých případech NSS naproti tomu dovodil, že sdělení či přípis nepředstavuje rozhodnutí v materiálním slova smyslu dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a to zejména tam, kde se jednalo o pouhé informační sdělení, vyrozumění či přípis správního orgánu, které žádným způsobem nezasahovaly do právní sféry stěžovatele (viz blíže např. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005 - 52, rozsudek ze dne 21. 5. 2007, č. j. 4 Ans 6/2005 - 117 nebo rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004 - 87, přístupné na www.nssoud.cz). Ve světle těchto rozhodnutí naplňuje potvrzení o přijetí oznámení o souladu honitby jednoznačně znaky rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Z oznámení HS Lipoltice i HS Litošice vyplývá, že honitby byly uzpůsobeny tak, aby vyhovovaly zákonným požadavkům, tedy splňovaly, slovy zákona (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), „ostatní požadavky na tvorbu honitby“. Oznámení byla podle obsahu návrhy na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a bylo povinností tehdejšího OÚ o nich rozhodnout. Pokud

pak vydal pouhá potvrzení o přijetí oznámení, z nichž, jakož i z jeho následných kroků (především vydání rozhodnutí o zařazení honitby do jakostních tříd a určení minimálních a normovaných stavů zvěře), však jednoznačně vyplývá, že honitby v podobě vymezené v daných oznámeních a jejich přílohách dále respektoval, jedná se o rozhodnutí, neboť jimi došlo k zásahu do právní sféry daných HS a též uživatelů honiteb. Soud si je vědom toho, že daná potvrzení nesplňují všechny zákonné náležitosti podle tehdejšího platného správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.), nicméně tato skutečnost není pro rozhodnutí v dané věci podstatná. Tato potvrzení je třeba považovat za správná a vycházet z nich jako z jakýchkoli jiných platných správních rozhodnutí, a to z několika důvodů. Především tato potvrzení byla dlouhodobě respektována, do doby zahájení řízení o návrhu ze dne 21.11.2008 nebyla nikým zpochybněna, nebyla napadena žádným opravným prostředkem. Lhůty pro uplatnění mimořádných opravných prostředků (obnova řízení, přezkumné řízení) podle zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), již uplynuly a nicotnost u těchto rozhodnutí nelze prohlásit, neboť podle § 182 správního řádu: „Ustanovení tohoto zákona o nicotnosti se použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona.“

Soud tedy uzavírá, že i druhý a třetí žalobní body shledal nedůvodnými.

Vzhledem k nedůvodnosti všech žalobních bodů v žalobě obsažených soud postupoval podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Úspěšný byl žalovaný, kterému však podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobce pak byl v řízení neúspěšný a náhrada nákladů řízení mu tak nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14.3.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová